

Konuşsam Sesim Kanayacak

— gölge06 · 05 Nisan 2017

ürkek bir su kuşuydum, yüzerdim suları şıyrıdatmadan
çırpınsam hüüzün uçuşurdu
fırtına yorgunu kanatlarımdan
içinde yırtıcıların kol gezdiği karanlık bir suyu aşk
kulağımda çınlarken cehennem çığılıkları
üstelik canımdan bezmiş haldeyken
nasılda davetkardı
o romantik dudakları
burnumda tütü efsunlu kokusu
okyanusa koşan Caretta yavruları gibi koştum, o tıslımlı Aurora'nın peşinden
ateş böcekleri gibi uçtum körü körüne
tül kanatlarım yana yana, geçtim ateşin kalbinden
erik çiçekleri gibi kandım o yalancı bahara
aldandım, o büyüü esrik sarhoşluğa
ilk defa uçmayı deneyen albatroslar gibi
kapattım gözlerimi...
bıraktım kendimi boşluğa
avuçladım uçurum güllerini ellerim kan tarlası
ki hala sızım sızım sızlar dikiş tutmaz yarası
şimdi ıssız bozkırlar gibi suskunum
bildiğim en kestirme yol
susmak...
konuşamayacak kadar yorgunum
konuşsam sesim kanayacak
dindi meddücezirler
duruldu çığılık çığılığa kuduran deniz
kızağa çekilmiş gemiler gibi sığındım köhne bir limana
fingirdek bahar yeli, ayartmaya çalışsa da yorgun kalbimi
aldırmıyorum artık ne rüzgara
ne yağmura...
artık denizlerim süt liman, çöllerim vaha
bir daha esmesin o deli rüzgar
esmesin saçlarıma...